

Eugen Popescu-Doreanu — violă

Valentin Crișan — vioară

Un duo mai puțin frecvent, vioară-violă și o seară dedicată celui care a înobilat pentru totdeauna această formă de duo, Mozart, iată un posibil punct de atracție al stagiunii camerale a Filarmonicii „George Enescu”. Chiar dacă n-a fost recepționat ca atare de public, recitalul a făcut parte din cele care mențin la un nivel înalt ștacheta calității stagiunii camerale, incluzând în programul său cele două *Duete* și geniala *Simfonie concertantă pentru vioară și violă*, a cărei parte de acompaniament (e un fel de a spune, acompaniament) a fost susținută la pian de Nicolae Licareț.

Calitatea esențială a unui duo trebuie să fie, desigur, omogenitatea de intenție și de realizare, care pornește de la sunet și merge pînă la unitatea de concepție a ansamblului. Această omogenitate se obține și în lucrul preliminar unui recital, dar și prin experiența comună de concert a celor doi protagoniști. Din acest punct de vedere se poate observa un anumit decalaj între cei doi instrumentiști, decalaj născut tocmai din lipsa unei experiențe comune anterioare, și care se referă mai ales la calitatea sunetului, la încercarea de unificare timbrală a celor două instrumente. Violistul Eugen Popescu-Doreanu posedă un ton cald, rotunjit și perfect controlat, realizînd un timbru cu adevărat mozartian, pur și consistent în același timp, renunțînd la specularea resurselor de patetic ale violei în favoarea unei nobleți și clasicități de spirit a frazelor ample, armonioase. Din păcate, sunetul vioarei lui Valentin Crișan nu se ridică la același nivel, spărgînd uneori desfășurarea muzicii prin asprimi și stridențe, mai ales de atac, lucru ce defavorizează evident firescul dialogului dintre vioară și violă. Chiar și în munca de concepție, întîietatea pare să aparțină violistului, deși realizarea unității se datorează desigur efortului comun al instrumentiștilor. Remarcabilă a fost simbioza cu pianistul Nicolae Licareț în acel punct culminant al recitalului care a fost, desigur, *Simfonia concertantă*, simbioză ce s-a realizat mai ales în plan timbral, prin tușeul foarte expresiv și în același timp foarte adecvat lucrării, al lui Nicolae Licareț. Generoasa partitură a *Simfoniei concertante* a potențat la maximum calitățile instrumentiștilor, ce au oferit un adevărat moment de elevare spirituală, cu precădere în partea a II-a, dăruindu-se și dăruind publicului satisfacția unui recital implinit.

Dana CAMIL

Comori muzicale

Sub promițătorul titlu „Comori muzicale”, orchestra de coarde condusă de Nicolae Iliescu a susținut un concert în sala mare a Ateneului. Criteriul de prezentare l-a constituit alăturarea unor momente

deosebite din punct de vedere al valorii muzicale, trecînd peste bariere de stil și epocă. Cu alte cuvinte, preocuparea pentru capodoperă a determinat structura programului, criteriu larg și restrictiv în același timp, permițînd, cu unele firești „inconsecvențe”, alăturarea unor partituri diverse. Alăturarea avea să dea, în mod firesc, cîștig de cauză momentelor preclasice, între care există multe bijuterii pentru orchestră de coarde. *Concertul pentru patru vioară și orchestră* de Vivaldi, avîndu-i ca soliști pe Cristina Angheliescu, Daniel Podlovschi, Ștefan Gheorghiu și Nicolae Iliescu s-a bucurat de o interpretare de finețe. Participarea solistică a fost variată și unitară în același timp, element firesc dacă ne gîndim că fiecare solist este o autentică personalitate interpretativă; o aceeași puritate a timbrului și a intonației i-a reunit însă pe toți, cultivînd o autenticitate a stilului vivaldian impusă de această splendidă partitură.

Trei piese pentru orchestră de coarde de Corelli au pus în lumină o orchestră cultivînd sonoritatea curată, cristalină, contrastele de intensitate cu semnificație în planul construcției muzicale; semnalînd cîteva atacuri ceva mai neuniforme și unii tempi o idee prea rari, putem releva și aici totuși o execuție reușită. Reușită extinzîndu-se, în aceleași date de interpretare, și asupra *Divertismentului KV 136* de Mozart, cîntat cu evidentă plăcere în fața unor pagini pline de o melodicitate deosebită. Pericolul unei facilități dăunătoare (de multe ori, Mozart se cîntă repede și imprecis ca intonație, subțire ca susținere sonoră, atunci cînd este considerat lucrare din program peste care se poate trece lesne) a fost evitat printr-o anumită grijă asupra amănuntului sonor, asupra calității caligrafierii întorsăturii melodice. Piesa făcînd oarecum notă discordantă în context a fost *Concertul pentru orchestră de coarde* de Remus Georgescu (nu e aici o judecată de valoare absolută; fiind o muzică contemporană, perspectiva asupra ei lipsește pentru etichetări atît de categorice cum sînt cele presupuse de titlul serii de concert), partitură, scrisă cu meșteșug evident în mînuirea aparatului de coarde, trăind din contraste dinamice și motorice bine dozate, din densități de sonoritate diverse și interesante, punînd în valoare o muzică categoric reușită. *Concertul pentru oboi și orchestră* de Marcello, solist Adrian Petrescu, a pus în lumină un tînăr instrumentist de valoare, posesor al unui timbru instrumental plăcut, frazînd liniile melodice cu știință muzicală autentică. Păstrînd un nivel mediu și participativ totodată, în ceea ce privește partida orchestrală, întregul s-a bucurat de acel echilibru constituindu-se în premisă *sine qua non* de reușită pentru orice pagină concertantă.

Viorel CREȚU